

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **ALLEGRO GLOBAL s.r.o.**
IČO: 03597377
sídlem Vítězné náměstí 576/1, 160 00 Praha 6
zastoupena JUDr. Vladimírem Kubátem, advokátem
sídlem Radlická 1031/43, Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2022, č. j. 16612/22/5300-22444-713021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2022, č. j. 16612/22/5300-22444-713021, se v části týkající se stanovení penále **ruší** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbytku **se** žaloba **zamítá**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16 600 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Vladimíra Kubáta, právního zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2022, č. j. 16612/22/5300-224444-713021, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 13. 4. 2021, č. j. 2677012/21/2006-51521-111519, 2905923/21/2006-51521-111519 a 2906227/21/2006-51521-111519, kterým byla žalobkyni doměřena daň za zdaňovací období listopad a prosinec 2017 a leden 2018 a stanoveno penále z takto doměřené daně.

II. Řízení předcházející podané žalobě a napadené rozhodnutí

2. Žalobkyně podala daňová priznání k DPH za zdaňovací období listopad a prosinec 2017 a leden 2018. V nich uplatnila nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od několika společností. Správní orgán prvního stupně měl pochybnosti o těchto zdanitelných plněních, a proto zahájil daňovou kontrolu za účelem ověření žalobkyniny daňové povinnosti za tyto tři měsíce v rozsahu přijatých zdanitelných plnění vykázaných v daňových priznáních (provedení daňové kontroly bylo žalobkyni oznámeno dne 15. 5. 2018 doručením oznámení o provedení daňové kontroly ze dne 15. 5. 2018, č. j. 4457899/18/2009-60566-202390).
3. Ještě před zahájením daňové kontroly byly vydány dne 14. 5. 2018 tři zajišťovací příkazy
 - 1) zajišťovací příkaz s č. j. 4390821/18/2006-00540-105996 k zajištění úhrady DPH za období listopad 2017 v částce 479 830 Kč,
 - 2) zajišťovací příkaz s č. j. 4404188/18/2006-00540-105996 k zajištění úhrady DPH za období prosinec 2017 v částce 679 769 Kč a
 - 3) zajišťovací příkaz s č. j. 4405834/18/2006-00540-105996 k zajištění úhrady DPH za období leden 2018 v částce 407 820 Kč.
4. V těchto zajišťovacích příkazech je vyjádřeno podezření, že žalobkyně byla součástí podvodného řetězce za účelem vylákání DPH.
5. Dne 13. 4. 2019 vydal správní orgán prvního stupně tři dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty:
 - 1) dodatečný platební výměr s č. j. 2677012/21/2006-51521-111519 za zdaňovací období měsíce listopad 2017, kterým byla doměřena daň ve výši 810 601 Kč a stanoveno penále ve výši 162 120 Kč,
 - 2) dodatečný platební výměr s č. j. 2905923/21/2006-51521-111519, za zdaňovací období měsíce prosinec 2017, kterým byla doměřena daň ve výši 1 268 462 Kč a stanoveno penále ve výši 253 692 Kč,
 - 3) dodatečný platební výměr s č. j. 2906227/21/2006-51521-111519, za zdaňovací období měsíce leden roku 2018, kterým byla doměřena daň ve výši 483 189 Kč a stanoveno penále ve výši 96 637 Kč.
6. Žalobkynina odvolání proti těmto platebním výměrům žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a zároveň tyto platební výměry potvrdil. Žalovaný vyšel z toho, že žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

neunesla důkazní břemeno ohledně nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Konkrétně žalobkyně neprokázala, že přijala plnění deklarovaná v daňových přiznáních od několika deklarovaných dodavatelů.

7. Pochybnosti o skutečném provedení deklarovaných plnění jsou podle žalovaného založeny mnoha skutečnostmi. Nejprve tím, že nebyly respektovány způsoby úhrady, které dodavatelé na dokladech deklarovali (tedy namísto deklarované bezhotovostní úhrady realizováno hotovostně, resp. zápočtem vzájemných pohledávek). Dále o skutečném provedení deklarovaných plnění nesvědčí ani další objektivní okolnosti – nejasnost ohledně konkrétní obchodní činnosti dodavatelů, absence jejich webových stránek či veřejné prezentace, absence či nedostatečný počet zaměstnanců, kteří by provedli práce deklarované na daňových dokladech, virtuální sídla společností, nebo absence účetních závěrek ve sbírce listin příslušného rejstříkového soudu.
8. Poté žalovaný vyjadřoval pochybnosti týkající se konkrétních dodavatelů a konkrétních deklarovaných plnění. Mezi pochybnosti o skutečném provedení deklarovaných plnění (kterých bylo mnoho druhů jako např. zajištění reklamy, vypůjčení malotraktoru, roznos letáků nebo fotografické práce) ve vztahu ke konkrétním dodavatelům patřilo např. to, že žalobkyně nedoložila úhradu za přijatá plnění, nesdělila konkrétní skutečnosti ohledně provedení plnění, tedy čas, místo, kdo zajišťoval dodávanou reklamu, kdo, kdy a na jaké konkrétní místo ji umístil, kdo kdy a kde dodávanou propagaci zajišťoval, nepředložila fotografie, prezentace či smlouvy uzavřené s deklarovaným dodavatelem, nedoložila úhradu za přijatá plnění, nedoložila smlouvu o zápůjčce, nedoložila kde, kdy a kým byl vypůjčený malotraktor použit, nedoložila, kdo konkrétně zajišťoval dokumentaci k reklamním akcím, jakých konkrétních reklamních akcí se tato dokumentace týkala a kdy tyto reklamní akce proběhly, nedoložila dohodu o tvrzeném zápočtu vzájemných pohledávek s dodavatelem, nepředložila grafické návrhy letáků, které měl dodavatel vytvořit, nesdělila, kdo konkrétně tyto letáky vytvořil a kdo je na akcích roznášel, jakých konkrétních akcí se týkaly a kdy tyto akce proběhly, nedoložila, čeho konkrétně se týkalo třídění a archivace fotografií, kterých sportovních utkání, kdo, kde a jak tyto práce provedl.
9. Správní orgán prvního stupně se pokoušel ověřit tyto skutečnosti týkající se obchodní spolupráce i u deklarovaných obchodních partnerů žalobkyně, ale ti na výzvy k součinnosti buď nereagovali, nebo uskutečnění deklarovaných plnění rovněž neprokázali.
10. Dále správní orgány porovnály kontrolní hlášení žalobkyně a deklarovaných obchodních partnerů. Někteří obchodní partneři v kontrolních hlášeních nevykazovali některá plnění, která ve svém kontrolním hlášení vykazovala žalobkyně, což posiluje pochybnosti, že se tato plnění ve skutečnosti neodehrála. Avšak i plnění, která se zrcadlí v kontrolních hlášeních žalobkyně a jejích partnerů, jsou pouze formálními tvrzeními a není prokázáno, že tato plnění byla skutečně poskytnuta a že by je poskytli deklarovaní dodavatelé.
11. Ke konci napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval jedinou odvolací námitkou, kterou je uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Lhůta pro vyměření daně byla přerušena a začala běžet znovu zahájením daňové kontroly, poté byla lhůta prodloužena o jeden rok oznámením prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že neuplynula subjektivní ani objektivní prekluzivní lhůta pro stanovení daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

III. Žaloba

12. Žalobkyně rozdělila své výhrady proti napadenému rozhodnutí do tří žalobních bodů.
13. V prvním z nich namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se podle žalobkyně v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil pouze na rekapitulaci řízení, popis známých skutečností, citaci zákona a judikatury, ale neaplikoval tyto obecné teze na řešený případ.
14. Žalovaný v rozhodnutí uvádí, že důkazní prostředky předložené žalobkyní neumožňují dospět k závěru, že deklarovaná plnění se skutečně udála. Neuvádí však, proč tyto důkazní prostředky neodůvodňují nárok na odpočet DPH, případně jaké další důkazní prostředky by bylo třeba předložit.
15. Ohledně konkrétních obchodních partnerů žalovaný v bodě 36 napadeného rozhodnutí pouze obecně deklaruje skutečnosti negativně hodnotící žalobkyniny obchodní partnery, aniž by tyto skutečnosti blíže odůvodnil. V tomto bodě navíc žalovaný odkazuje na judikát Nejvyššího správního soudu, ale žalobkyni není zřejmé, z jakého důvodu na něj žalovaný odkazuje, protože se tímto judikátem neřídí.
16. V podaném odvolání žalobkyně poukazovala na judikaturu, se kterou se žalobkyně nevypořádala.
17. Z odůvodnění není zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgán vycházel, jak vyhodnotil skutkové okolnosti a jak je právně posoudil.
18. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně správním orgánům vyčítá, že neunesly důkazní břemeno ohledně prokázání skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných skutečností uplatněných žalobkyní [§ 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád]. Žalobkyně nese důkazní břemeno ohledně tvrzení v daňovém přiznání, to však unesla, a proto se důkazní břemeno ohledně zpochybnění tvrzených skutečností přeneslo na žalovaného. Žalovaný nezpochybnil dostatečně skutkový děj tvrzený žalobkyní ani nepřinesl žádnou alternativu zpochybňující tento skutkový děj.
19. Podle judikatury musí žalovaný pro unesení důkazního břemene odkázat na konkrétní skutečnosti, to však žalovaný neučinil. Navíc hodnotil důkazní prostředky pouze v neprospěch žalobkyně, izolovaně a bez vzájemných souvislostí.
20. Žalobkyně odkázala na judikaturu, podle níž je hlavním účelem podnikání dosažení zisku, nikoliv shromažďování podkladů pro účely daňového řízení.
21. Podle tvrzení žalobkyně uvedeného ve třetím žalobním bodě bylo řízení přecházející napadenému rozhodnutí nezákonné. Po zjištění, že žalobkyni může být doměřena daň, neměl správní orgán hned zahajovat daňovou kontrolu, ale měl nejprve žalobkyni vyzvat k podání dodatečného daňového tvrzení podle § 145 odst. 2 daňového řádu. Priorita tohoto postupu plyne z judikatury. Podle komentářové literatury sice lze přistoupit rovnou k daňové kontrole, pokud by zpravení daňového subjektu o tom, jaké informace má správce daně k dispozici, mohlo vést ke zmaření cíle správy daní, ale podmínka pro uplatnění této výjimky nebyla v žalobkynině případě naplněna. Správní orgány tak zasáhly do práv žalobkyně nepřiměřenými prostředky.
22. Ze všech těchto důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného, eventuálně i správního orgánu prvního stupně, a věc vrátil k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

IV. Vyjádření k žalobě, replika a duplika

23. Žalovaný ve vyjádření v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno. Pouhý nesouhlas žalobkyně se závěry žalovaného nezakládá nepřezkoumatelnost. V odvolání uplatnila žalobkyně pouze jedinou námitku (uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně), se kterou se žalovaný vypořádal.
24. Dále žalovaný ve vyjádření poukázal na základní aspekty rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Žalobkyně musí unést důkazní břemeno ohledně tvrzení v daňovém přiznání, naopak správce daně prokazuje pouze to, že o souladu tvrzení daňového subjektu se skutečností existují vážné a důvodné pochybnosti. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem a důkazy řádně hodnotil. Ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 15. 10. 2020 byla žalobkyně vyzvána k prokázání, že v daňových přiznáních uplatnila nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH. Žalobkyně však následně neunesla své důkazní břemeno a nerozptýlila pochybnosti správce daně.
25. V nynějším případě nebyly naplněny předpoklady pro vydání výzvy k dodatečnému daňovému tvrzení podle § 145 odst. 2 daňového řádu. Správní orgán prvního stupně neměl dostatek informací, aby výzvu vydal – neměl k dispozici účetnictví a účetní doklady, proto si nemohl učinit závěr o tom, že je zde důvodný předpoklad doměření daně. Bylo nutné provést rozsáhlé dokazování, a proto se zahájila daňová kontrola. Žalovaný si je vědom, že soudní praxe upřednostňuje výzvu k dodatečnému daňovému tvrzení před daňovou kontrolou, nicméně tato priorita není absolutní. Správní orgán prvního stupně neměl důvodný předpoklad k doměření daně, který by vedl k vydání výzvy.
26. Soud by měl žalobu zamítnout.
27. V replice žalobkyně obecně uvedla, že správci daně po ní požadují tolik informací, že se žalobkyně nemůže řádně věnovat vlastní ekonomické činnosti. K zákonnosti daňové kontroly žalobkyně doplnila, že správní orgány disponovaly informacemi k doměření daně již v květnu 2018, když vydaly zajišťovací příkazy. Pokud je pravda, že žalovaný neměl dostatek informací k vydání výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu, neměl ani dostatek informací k vydání zajišťovacích příkazů, jejichž soudní přezkum je rovněž na místě.
28. Žalovaný v duplice uvedl, že argumentace týkající se zajišťovacích příkazů je nepřípustným rozšířením žalobních bodů, ale věcně k ní uvedl, že žalobkyně zaměňuje podmínky pro vydání výzvy k dodatečnému daňovému tvrzení a podmínky k vydání zajišťovacích příkazů.
29. Na tuto argumentaci reagovala žalobkyně nesouhlasem, že by námitka týkající se zajišťovacích příkazů byla rozšířením žalobních bodů. Dále žalobkyně uvedla, že odůvodněná obava jakožto důvod pro vydání zajišťovacího příkazu musí být podle § 167 daňového řádu založena na informacích o činnosti daňového subjektu a na jeho majetkových poměrech, takže důvody pro vydání zajišťovacích příkazů představovaly podklad i pro vydání výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci nenařizoval ústní jednání, neboť žádný z účastníků s tímto postupem nevyjádřil nesouhlas (§ 51 s. ř. s.).

V.1. Nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí

31. Soud nepovažuje námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí za důvodnou.
32. Na úvod této části odůvodnění je důležité zdůraznit, že odvolací řízení je ovládáno zásadou dispoziční – odvolatel musí v odvolání uvést důvody, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí [§ 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu], odvolací správní orgán se posléze musí s těmito důvody vypořádat (§ 114 odst. 2 a § 116 odst. 2 daňového řádu). Žalobkyně v odvolacím řízení uplatnila pouze námitku uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně. Není proto smysluplné, pokud žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v nevypořádání skutkových a právních otázek, které žalobkyně v odvolání vůbec nevznesla (tedy že v rozhodnutí o odvolání není něco, co tam ani být nemusí). Pokud žalobkyně v rozporu s procesní ekonomikou soustředí naprostou většinu svých námitek až do žaloby, nemůže očekávat, že se s těmito námitkami vypořádá žalovaný správní orgán v rozhodnutí o odvolání, které obsahuje pouze jedinou odvolací námitku. Paradoxně se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval i otázkami, které s ohledem na stručnost odvolání vůbec řešit nemusel, a všechny závěry řádně odůvodnil.
33. Žalobkyně s odkazem na body 22 až 24 napadeného rozhodnutí tvrdí, že z odůvodnění není zřejmé, proč důkazní prostředky neumožňují prokázání nároku na odpočet DPH. Při formulaci této námitek však žalobkyně jednoduše dezinterpretuje napadené rozhodnutí a ignoruje jeho jiné části. Body 22 až 24 obsahují pouze obecná východiska týkající se dokazování. Konkrétní odůvodnění dokazovaných skutečností ve vztahu k řešenému případu se nachází zejména v bodech 35 až 49, kde žalovaný řádně odůvodnil, z čeho a jak je zjištěn skutkový stav a proč zjištěný skutkový stav nevede k závěru o oprávněnosti nároku na odpočet DPH. Navíc se žalovaný těmito otázkami v rozhodnutí vůbec nemusel zabývat, protože žalobkyně nevznesla žádnou odvolací námitku týkající se této otázky.
34. Poté žalobkyně s odkazem na bod 36 napadeného rozhodnutí tvrdí, že není zřejmé, jaký vliv na řešený případ mají úvahy ohledně obchodních partnerů žalobkyně (jako je absence webových stránek, absence účetních závěrek atd.). Navíc podle žalobkyně není jasné, jak se na danou věc aplikuje odkazovaný judikát NSS. Podle názoru soudu je však obsah celého bodu 36 napadeného rozhodnutí zřejmý. Žalovaný v něm tvrdí, že tyto obecné skutečnosti (jako např. absence účetních závěrek) zakládají pochybnosti, zda byla uskutečněna zdanitelná plnění deklarovaná žalobkyní, a to i bez vazby těchto obecných skutečností na konkrétní zdanitelná plnění. Tento závěr žalovaného je podpořen odkazem na rozhodnutí NSS, které potvrzuje úvahy žalovaného. Navíc i kdyby tento bod v odůvodnění zcela chyběl, nepřezkoumatelnost by nezpůsobil, neboť jde zcela nad rámec odvolacích námitek. Žalobkyně má pravdu, že by jí obecně nemělo být kladeno k tíži neplnění povinností jejich obchodních partnerů, nicméně i tyto skutečnosti vzniklé čistě ve sféře jiných subjektů než žalobkyně podporují pochybnosti o faktickém uskutečnění zdanitelných plnění.
35. V souvislosti s předešlou námitkou ohledně nedostatečného propojení judikatury s konkrétním případem je poměrně kuriózní další dílčí námitka. Podle žalobkyně se žalovaný nevypořádal s judikaturou uvedenou v odvolání. V žalobě žalobkyně tvrdí, že v odvolání odkázala na “vybraná” rozhodnutí NSS a ÚS, ve skutečnosti však žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

neodkázala na žádná rozhodnutí. V odvolání žalobkyně v návaznosti na uplynutí prekluzivní lhůty pouze uvedla: „*daňový subjekt (tj. žalobkyně – pozn. soudu) odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu ČR a Ústavního soudu ČR, která je všeobecně známá a respektovaná*“. Po takto odbyté formulaci odvolací námitky nemůže žalobkyně čekat, že za ni bude žalovaný domýšlet právní argumentaci a sám sobě předkládat v odvolacím rozhodnutí judikaturu hrající ve prospěch žalobkyně a následně se s ní vypořádávat. Pokud žalobkyně považuje takto formulovaný právní závěr za dostatečnou argumentaci judikaturou, nemůže si v předchozí dílčí námitce stěžovat na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný odkázal na konkrétní judikát, ze kterého přímo citoval, ale údajně ho nepropojil s konkrétními okolnostmi řešené věci. V tom případě by si žalobkyně protiřečila.

36. Žalovaný se námitkou prekluze řádně zabýval a dostatečně odůvodnil, proč prekluzivní lhůta neuběhla. Nelze spatřovat nepřezkoumatelnost v nevypořádání se s neurčitou množinou judikatury.
37. Soud se neztotožňuje ani s obecnými námitkami, že napadené rozhodnutí neobsahuje vlastní argumentaci, že z něj není seznatelný skutkový stav, hodnocení skutkových okolností a právní posouzení. Tyto námitky jsou velmi obecné a žalobkyně kromě výše vypořádaných námitek neodkazuje na žádné konkrétní části napadeného rozhodnutí vykazující vady nebo konkrétní skutečnosti způsobující nepřezkoumatelnost. Podle názoru soudu je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno – je z něj seznatelné, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak hodnotily důkazy a jak případ právně posoudily.
38. Soud tedy neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

V.2. Neunesení důkazního břemene správcem daně

39. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní orgány neunesly důkazní břemeno ohledně prokázání skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných skutečností uplatněných žalobkyní v daňovém přiznání.
40. Soud tuto námitku rovněž nepovažuje za důvodnou.
41. Obecně má daňový subjekt v daňovém řízení povinnost prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Daňový subjekt tedy tíží povinnost tvrzení a břemeno důkazní. Naproti tomu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Správce daně nemusí zcela vyvracet skutečnosti a tvrzení prokazované daňovým subjektem (jak tvrdí žalobkyně), ale musí prokázat, že o souladu se skutečnostmi existují vážné a důvodné pochyby (rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61).
42. V právě řešeném případě uplatňovala žalobkyně právo na odpočet DPH podle § 72 odst. 1 zákona o DPH. Musí proto tvrdit a prokázat, že přijala zdanitelné plnění a použila ho pro uskutečňování své ekonomické činnosti. Z § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH a z početné judikatury plyne, že prokázání nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou (např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013-37). Tato formální stránka prokázání však nestačí a uskutečnění zdanitelného plnění musí být prokázáno i materiálně, tedy že k němu skutečně došlo, jak tvrdí doklady předložené daňovým subjektem (např.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 2 Afs 148/2006, nebo náleží ÚS ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99). Proto nemůže být jen samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být v fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním.

43. Soud sdílí názor správních orgánů, že se žalobkyni nepodařilo unést důkazní břemeno ve vztahu k jejímu tvrzení, že se deklarovaná zdanitelná plnění uskutečnila a že jejich dodavateli byly deklarované subjekty.
44. Stěžejní námitkou v tomto žalobním bodě je tvrzení, že správní orgány neuvádí žádné konkrétní skutečnosti zpochybňující uskutečnění deklarovaných plnění, ale pouze označují důkazní prostředky předložené žalobkyní za nevěrohodné. Soud se však s touto námitkou neztotožňuje, neboť odůvodnění obou správních rozhodnutí pracuje s velkým množstvím zcela individualizovaných skutečností zpochybňujících skutečnosti tvrzené žalobkyní.
45. V první řadě lze poukázat na bod 34 a 36 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný označuje skutečnosti zpochybňující uskutečnění zdanitelných plnění i bez vazby na jednotlivá plnění. Konkrétně jde o to, že nebyly respektovány způsoby úhrady, které dodavatelé jasně na dokladech deklarovali (tedy namísto deklarované bezhotovostní úhrady realizováno hotovostně, resp. zápočtem vzájemných pohledávek). Dále žalovaný odkázal na nejasnost ohledně konkrétní obchodní činnosti dodavatelů, absenci jejich webových stránek či veřejné prezentace, absenci či nedostatečný počet zaměstnanců, kteří by provedli práce deklarované na daňových dokladech, virtuální sídla společností nebo absenci účetních závěrek ve sbírce listin.
46. Skutečností zpochybňujícím uskutečnění zdanitelných plnění ve vztahu k jednotlivým deklarovaným dodavatelům (kterých je celkem 12) se žalovaný věnuje poměrně obsáhle zejména v bodech 37 až 48 napadeného rozhodnutí. Soud nepovažuje za účelné přebírat do rozsudku závěry, které prezentovaly žalobkyni již dva správní orgány, a proto zde soud pouze namátkou uvede některé skutečnosti zmíněné žalovaným a ve zbytku odkazuje na napadená rozhodnutí.
47. Ve vztahu k dodavateli AZ COLOR ČR žalobkyně nedoložila smlouvu, dohodu ani dokumentaci ani doklad o úhradě týkající se přijatého plnění. Žalobkyně nesdělila konkrétní skutečnosti provedení dodaných plnění, tedy čas, místo, kdo zajišťoval reklamu, kdo, kdy a na jaké konkrétní místo ji umístil, kdo kdy a kde propagaci zajišťoval. Ačkoliv se správce daně pokusil ověřit tyto skutečnosti u společnosti AZ COLOR ČR, ta na výzvu k součinnosti věcně nedopověděla.
48. Ve vztahu k dodavateli AZ UNION žalobkyně nepředložila jakékoli důkazní prostředky, ze kterých by bylo jednoznačně patrné, že dodavatelem plnění deklarovaných na jednotlivých prověřovaných dokladech byla právě tato společnost. Žalobkyně nedoložila úhradu za přijatá plnění, nedoložila smlouvu o zápůjčce vztahující se k plnění, nesdělila ani konkrétní skutečnosti provedení plnění, tedy čas, místo, kdo zajišťoval administrativu. Žalobkyně nesdělila podrobnosti o tom, kde, kdy a kým byl vypůjčený malotraktor použit, resp. nedoložila, že by byl použit skutečně k umístění reklam na sportovišti, jak tvrdí žalobkyně. Žalobkyně navíc ve svém majetku již jeden malotraktor má, takže se nezdá rozumným, aby si žalobkyně vypůjčovala další malotraktor. Skutečnosti týkající se zdanitelného plnění se nepodařilo ověřit ani pomocí výzvy k součinnosti, kterou se správce daně obrátil na tohoto dodavatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

49. Ve vztahu k dodavateli LAP Facility žalobkyně nepředložila dodané grafické návrhy letáků, které měl dodavatel vytvořit, nesdělila, kdo konkrétně tyto letáky vytvořil a kdo je na akcích roznášel, jakých konkrétních akcí se týkaly a kdy tyto akce proběhly. Žalobkyně nesdělila, kdo prováděl dodané fotografické práce, kde a kdy je prováděl, nebyly doloženy ani žádné konkrétní fotografie. Není ani doloženo, čeho konkrétně se týkalo deklarované třídění a archivace fotografií, kterých sportovních utkání se týkalo, nebo kdo, kde a jak tyto práce provedl.
50. Skutečnosti tvrzené žalobkyní v daňových přiznáních se nepodařilo prokázat ani výpověďmi svědků, jejichž výslechy žalobkyně navrhovala (obsáhle popsáno v bodech 50 až 65 napadeného rozhodnutí).
51. Dále z porovnání kontrolních hlášení žalobkyně a jejích dodavatelů vyplývá, že některá deklarovaná plnění nejsou vykázána zrcadlově v kontrolním hlášení žalobkyně a dodavatele (viz rovněž obsáhlé body 66 až 74 napadeného rozhodnutí).
52. Pokud správní orgány podle žalobkyně neoznačují žádné konkrétní okolnosti zdůvodňující pochybnosti o uskutečnění zdanitelných plnění, hodnotí důkazy izolovaně, bez vzájemných souvislostí, pouze v neprospěch žalobkyně apod., je na žalobkyni, aby tato obecná tvrzení alespoň přiblížila některým konkrétním závěrům vysloveným v napadeném rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně i žalovaný se zabývaly velkým množstvím důkazů a skutečností. Pokud tak učinily natolik vadně, jak tvrdí žalobkyně, neměl by být pro žalobkyni problém označit alespoň některé konkrétní vadné závěry a pomocí konkrétní argumentace tyto závěry vyvrátit. Místo toho se žalobkyně omezila jen na zcela obecné námitky podpořené zcela obecnými závěry z judikatury. Se závěry této judikatury se soud sice ztotožňuje, ale tyto závěry nejsou samy o sobě schopny v konkrétním případě vyvrátit skutečnosti, z nichž vychází napadené rozhodnutí. Jelikož jsou žalobkyniny námitky obecného rázu, může se s nimi i soud vypořádat pouze obecně, jak výše učinil.
53. Soud považuje za čistě spekulativní a ničím nepodložené dvě dílčí námitky, že 1) správce daně požaduje po žalobkyni tolik informací, až se žalobkyně nemůže věnovat své vlastní ekonomické činnosti, ale pouze daňovému řízení, a že 2) není úkolem podnikatele opatřovat nspecifikované důkazní prostředky, aby vždy vyhověl v budoucnu požadavkům daňových orgánů, a že účelem podnikání je zisk, nikoliv shromažďování podkladů pro účely daňového řízení (žalobkyně k tomu odkázala na rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Afs 223/2020-66). Pokud má žalobkyně pocit, že správní orgány vůči ní jednájí šikanózně, zneužívají právo apod., musí své námitky v tomto směru formulovat konkrétně. Není úkolem soudu domýšlet za žalobkyni takto spekulativní, zcela obecné a ničím nepodložené námitky. Není vadný postup správních orgánů, které po žalobkyni chtějí, aby prokázala uskutečnění zdanitelných plnění nejen formálně, ale i materiálně.
54. Soud tedy nepovažuje tento žalobní bod za důvodný. Žalobkyně neprokázala, že se formálně deklarovaná zdanitelná plnění uskutečnila. Správní orgány naopak prokázaly skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných žalobkyní.

V.3. Nezákonně zahájená daňová kontrola

55. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že daňová kontrola byla zahájena nezákonně. Správní orgán prvního stupně měl žalobkyni vyzvat k podání dodatečného daňového tvrzení podle § 145 odst. 2 daňového řádu, což je postup mající přednost před daňovou kontrolou.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

56. Tato žalobní námitka je částečně důvodná.
57. Vztah mezi zahájením daňové kontroly a vydáním výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení byl již mnohokrát judikatorně řešen. Výzva k podání dodatečného daňového tvrzení je upravena v § 145 odst. 2 daňového řádu, podle něhož *„pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.“*
58. Tento postup má podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 – 55, přednost před zahájením daňové kontroly. Konkrétně rozšířený senát uvedl, že *„[d]ozví-li se správce daně jinak než na základě daňové kontroly (zejména z poznatků při správě jiných daní, z informací od jiných orgánů či soukromých subjektů nebo z vlastní vyhledávací činnosti) o skutečnostech či důkazech nasvědčujících tomu, že by daňovému subjektu měla být určita daň doměřena, je zásadně povinen daňový subjekt o tom zpravit a vyzvat jej podle § 145 odst. 2 věty první daňového řádu k podání dodatečného daňového tvrzení.“* Pokud správce daně tuto výzvu nevydá a namísto toho zahájí daňovou kontrolu bez předchozího vyloučení způsobilosti případného dodatečného daňového tvrzení pro doměření daně, poruší tím zásadu přiměřenosti a zásadu zdrženlivosti při správě daní. Takto zahájenou daňovou kontrolu je nutno považovat za nezákonně zahájenou, přičemž jednotlivé úkony prováděné daňové kontroly i její celek nutně představují nezákonný zásah do práv daňového subjektu (rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2015, č. j. 2 Afs 209/2014 – 23).
59. K vydání výzvy nestačí pouhá pochybnost, kterou správce daně nemůže opřít o souhrn dostatečně určitých indicií či o konkrétní důvody (např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, nebo rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2022, č. j. 6 Afs 273/2020- 38). Na druhou stranu však není nutné, aby měl správce daně naprostou jistotu, že bude daň doměřena, nebo dokonce věděl, v jaké výši se tak stane; postačuje, pokud lze doměření pouze důvodně předpokládat (rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 Afs 229/2018-29).
60. Žalovaný tvrdí, že před zahájením daňové kontroly nedisponoval dostatkem informací, aby mohl důvodně předpokládat doměření daně. Oproti tomu žalobkyně upozorňuje, že ještě před zahájením daňové kontroly vydal žalovaný zajišťovací příkazy, ze kterých plyne, že se předpokládalo doměření daně.
61. V rozporu s právě zmíněným tvrzením žalovaného je odůvodnění zajišťovacích příkazů, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně v zajišťovacím příkazu za období listopad 2017 (zajišťovací příkaz ze dne 14. 5. 2018, č. j. 4390821/18/2006-00540-105996) je na str. 13 uveden předpoklad doměření daně i s uvedením kvalifikovaného odhadu daně v porovnání s daní tvrzenou v daňovém přiznání. Na str. 17 tohoto zajišťovacího příkazu je výslovně uvedeno, že *„vznikla odůvodněná obava, že (...) bude daňovému subjektu doměřena vlastní daň...“* Podobně je tomu i u dalších dvou zajišťovacích příkazů – viz str. 13 až 14 a str. 17 zajišťovacího příkazu za období prosinec 2017 ze dne 14. 5. 2018, č. j. 4404188/18/2006-00540-105996, a str. 12 a 15 zajišťovacího příkazu za období leden 2018 ze dne 14. 5. 2018, č. j. 4405834/18/2006-00540-105996.
62. Správní orgán prvního stupně tak podle zajišťovacích příkazů vydaných před zahájením daňové kontroly (zahájena dne 15. 5. 2018) disponoval nejen informacemi odůvodňujícími předpoklad, že bude doměřena daň, ale dokonce informacemi umožňujícími kvalifikovaně odhadnout, v jaké výši bude daň doměřena.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

63. Soud, stejně jako žalovaný, považuje žalobkyniny námitky proti zajišťovacím příkazům za nepřipustné. Pokud žalobkyně nesouhlasí se zajišťovacími příkazy, měla se proti nim procesně bránit již ve správním řízení, případně proti nim podat správní žalobu (pokud žalobkyně ve své replice vůbec zamýšlela rozšířit soudní přezkum i na zajišťovací příkazy, obsah její repliky je v tomto ohledu nejasný). V nyní projednávané žalobě žalobkyně napadla rozhodnutí o doměření daně, nikoliv zajišťovací příkazy.
64. Na druhou stranu soud nepovažuje za nepřipustné rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) žalobkynin odkaz na obsah zajišťovacích příkazů. Ačkoliv žalobkyně argumentovala obsahem zajišťovacích příkazů až po lhůtě pro podání žaloby, pouze prohlubovala žalobní bod vyjádřený již v žalobě, který se týkal nezákonně zahájené daňové kontroly. Tímto prohloubením se nijak nezměnila podstata žalobního bodu ani se tento žalobní bod nepřetvořil. I kdyby žalobkyně neupozornila na obsah zajišťovacích příkazů, soud by se jimi zabýval, neboť pro zjištění, zda správce daně předpokládal doměření daně (zda měl vydat výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení), musí soud zkoumat obsah správního spisu předcházející zahájení daňové kontroly.
65. Soud souhlasí s námitkou žalovaného, že vědomosti nabyté správcem daně nevedou vždy k předpokladu doměření daně, což by byl absurdní závěr (viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2018, č. j. 6 Afs 386/2017 – 56). Součástí správního spisu jsou však zmíněné zajišťovací příkazy, kde se výslovně uvádí důvodný předpoklad k pozdějšímu doměření daně. Naopak soud nesouhlasí s námitkou žalovaného, že výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení nemohl vydat, protože by k tomu musel disponovat dostatkem informací, které mohou v případě neuposlechnutí výzvy daňovým subjektem sloužit jako pomůcky k doměření daně (žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2018, č. j. 6 Af 29/2015 – 34). Početná judikatura NSS navazující na výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu NSS zdůrazňuje, že výzva má přednost před zahájením daňové kontroly, pokud existuje předpoklad doměření daně (který je v tomto případě vyjádřen v zajišťovacích příkazech). Již v zajišťovacích příkazech disponoval správce daně dostatkem informací, aby kvalifikovaně odhadl daň doměřenou v budoucnu, navíc se při zajištění daní stanoví výše zajišťované částky u dosud nestanovené daně podle pomůcek (§ 167 odst. 4 daňového řádu). Odhad za užití pomůcek je sice méně přesný než stanovení daně pomocí dokazování, nicméně stále to nevyvrací závěr, že správce daně důvodně předpokládal doměření daně.
66. Správce daně tedy již před zahájením daňové kontroly důvodně předpokládal, že bude žalobkyni doměřena daň, což by naznačovalo, že správce daně měl přednostně vyzvat žalobkyni k podání dodatečného daňového tvrzení podle § 145 odst. 2 daňového řádu. Přednost výzvy před zahájením daňové kontroly nicméně není absolutní, jak poznamenal rozšířený senát v již citovaném usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 – 55: „*[j]en výjimečně, pokud by samotné zpravení daňového subjektu o tom, jaké informace má správce daně k dispozici, mohlo vést ke zmaření cíle správy daní, tedy správného stanovení daně, lze od výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení upustit a bez dalšího u daňového subjektu zahájit daňovou kontrolu. O takové případy se bude jednat zejména tehdy, bude-li mít správce daně poznatky ukazující na předchozí podvodné jednání daňového subjektu související se zjištěnými informacemi či na to, že daňový subjekt by se snažil následným jednáním (typicky úpravami svých povinných evidencí nebo jinými kroky nepřipustně zakrývajícími skutečný stav věci) zmařit správné stanovení daně.*“
67. Daňovou kontrolu tak lze upřednostnit, pokud by zpravení žalobkyně o tom, jaké informace má správce daně k dispozici, mohlo vést ke zmaření správného stanovení daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

To může nastat tehdy, pokud poznatky správce daně ukazují na podvodné jednání daňového subjektu. Ačkoliv ze zajišťovacích příkazů plyne, že správce daně podezřívá žalobkyni z účasti na daňovém podvodu, ve světle výše citovaného usnesení rozšířeného senátu je nutné, aby zpravení subjektu daně o podezření správce daně vedlo ke zmaření správného stanovení daně (viz např. rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020 – 70, bod 62, kde NSS vytkl krajskému soudu, že se sice zabýval tím, zda správce daně podezřívá daňový subjekt z daňového podvodu, ale pominul otázku, „*zda by již samotné informování daňového subjektu o podezřeních správce daně vedlo ke zmaření cíle správy daní*“).

68. V nyní řešené věci z ničeho nevyplývá, že by případné informování žalobkyně o podezření ze spáchání daňového podvodu prostřednictvím výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení mohlo vést ke zmaření cíle správy daní. Žalovaný žádnou takovou skutečnost netvrdí ani v řízení před soudem. Právo k podání dodatečného daňového tvrzení lze daňovému subjektu upřít jen v případě, že by reálně hrozilo, že daňový subjekt zneužije poskytnutých informací ve snaze zmařit stanovení daně.
69. Soud tak dochází k závěru, že správce daně měl před zahájením daňové kontroly upřednostnit výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení. Tímto postupem správce daně nerespektoval zásadu přiměřenosti a zásadu zdrženlivosti při správě daní a zahájenou daňovou kontrolu je nutno považovat za nezákonně zahájenou.
70. Tento závěr soudu však sám o sobě nestačí k tomu, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro nezákonnost. Je nutné zvážit, zda toto procesní pochybení mělo vliv na zákonnost, popř. správnost napadeného rozhodnutí. Obecně vada řízení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, pokud by byl výrok rozhodnutí stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo (např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. 22 Ca 473/2000, ostatně toto pravidlo je od 1. 1. 2024 zakotveno i v § 75 odst. 3 s. ř. s.).
71. Ve vztahu k nezákonně zahájené daňové kontrole se touto otázkou již vícekrát zabýval NSS a dospěl k závěru, že tato procesní vada nemá vliv na samotné doměření daně, ale pouze na vyměření penále. Odkázat lze např. na rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Afs 364/2018-76, č. 3888/2019 Sb. NSS: „*[j]estliže správce daně nevyzval daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení podle § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, nezpůsobuje to samo o sobě nezákonnost doměření daně.*“ Tato procesní vada má podle NSS vliv pouze na „*vyměření penále, jež by v případě vydání výzvy a dodání dodatečného daňového přiznání nemuselo být vůbec předepsáno.*“ Důvodem je § 251 odst. 4 věta první daňového řádu, která stanoví, že povinnost uhradit penále nevzniká z daně dodatečně tvrzené v dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování, na jehož základě došlo k doměření daně. Pokud by tedy správce daně postupoval v souladu se zákonem a vyzval žalobkyni k dodatečnému daňovému tvrzení, žalobkyni by povinnost k platbě penále vůbec nemusela vzniknout (rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2023, č. j 5 Afs 238/2022 – 37).
72. I pokud správce daně poruší práva daňového subjektu tím, že mu neumožní napravit pochybení podáním dodatečného daňového tvrzení, nemá tato vada vliv na výši doměřené daně, protože daňová kontrola umožňuje daňovému subjektu předkládat tvrzení, navrhopvat důkazy nebo vznášet námitky proti postupu správce daně (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2020, č. j. 30 Af 55/2016 – 143). Pochybení správce daně týkající se procesního postupu nijak nezpochybňuje skutkové a právní závěry ohledně daňové povinnosti žalobkyně (ke stejnému závěru ve skutkově podobném případě viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 Afs 61/2018-30).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

73. Soud tak uzavírá, že nezákonný postup správce daně v podobě zahájení daňové kontroly namísto vydání výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení mohl mít vliv pouze na výši penále, nikoliv na výši samotné daně. Soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ruší napadené rozhodnutí pouze v části týkající se stanovení penále a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. (k oddělitelnosti výroků v podobné věci viz rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2023, č. j 5 Afs 238/2022-37, na který navázal rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 1. 2024, č. j. 51 Af 5/2018 – 109).

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

74. Soud se ztotožnil se žalobkyninou námitkou, že daňová kontrola byla zahájena nezákonně. Ostatní žalobní námitky nejsou důvodné.
75. Napadená rozhodnutí nelze shledat nepřezkoumatelnými. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak k němu dospěly i jak ho právně posoudily. Žalobkyně nemůže v řízení před soudem klást žalovanému k tíži, že se měl více zabývat námitkami, které žalobkyně uplatnila až v žalobě, a nikoliv v odvolání.
76. Důvodná není ani námitka neunesení důkazního břemene v daňovém řízení. Žalobkyni se nepodařilo prokázat, že se deklarovaná zdanitelná plnění uskutečnila. Pouhé formální doložení těchto plnění není dostatečné. Naopak správní orgány poukázaly na dostatek konkrétních skutečností, které zpochybňují tvrzení žalobkyně uvedené v daňovém přiznání.
77. Soud shledal důvodnou námitku nezákonně zahájené daňové kontroly. Před daňovou kontrolou je nutné upřednostnit vydání výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud existuje předpoklad doměření daně. Tento předpoklad byl výslovně vyjádřen v zajišťovacích příkazech vydaných před zahájením daňové kontroly.
78. Tento nezákonný postup však mohl mít vliv pouze na stanovení penále, nikoliv na stanovení samotné daně. Soud proto ruší napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 pouze v části týkající se stanovení penále, ve zbytku soud žalobu zamítá, protože vada řízení nemohla mít vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 3 s. ř. s.).
79. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení právním zástupcem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika, vyjádření k duplice žalovaného [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], a paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4). K této částce není připočtena daň z přidané hodnoty, neboť právní zástupce žalobkyně nedoložil, že je plátcem této daně. Celkové náklady řízení tak činí 16 600 Kč.
80. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, protože žalobkyně tento poplatek nezaplatila, ačkoliv ji k tomu soud nejprve vyzval a poté jí uložil povinnost zaplatit tento poplatek v usnesení ze dne 3. 8. 2022, č. j. 10Af 16/2022 – 28, jímž zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Nejde tak o vynaložený náklad, za který by náležela náhrada.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

81. K žádosti žalovaného, aby soud uvedl do rozsudku číslo bankovního účtu pro zaplacení nákladů řízení, soud uvádí, že mu není známo, na jaký bankovní účet chce žalobkyně náhradu nákladů zaplatit.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. června 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.